

Vyfotit, nebo prožít,
to je oč tu běží.

A7B33DIF

Magdaléna Kůtová

kutovmag@fel.cvut.cz

Květen 2024

Fotografie je podle definice vypůjčené z Wikipedie umění nebo věda využívající světla k vytvoření trvalého obrazového záznamu. Pomocí fotografie můžeme zachytit jedinečné okamžiky našeho života a díky tomu si je můžeme uchovat v paměti o něco déle. Můžeme procházet staré fotky a vzpomínat na hezké okamžiky, které se s nimi pojí. A to zní dobře, že? A s nástupem smartphonů se to stalo ještě jednodušší. Prostě vezmeme telefon, který stejně máme neustále při ruce, a zmáčkneme spoušť. Potom ji zmáčkneme znovu a pak ještě jednou. Pro jistotu, co kdyby se nějaká fotka nepovedla, místa pro uložení fotek máme víc než dost, tak proč ne?

Honbou za fotkou (a mnohdy ani ne hezkou) ale ztrácíme něco mnohem cennějšího, možná to nejcennější, co máme - přítomnost. Ztrácíme každý okamžik, při kterém koukáme na svět přes objektiv a jenom tupě mačkáme spoušť, hlavně abychom získali nějakou tu fotku. Protože když to nebudu mít vyfocené a nebudu to sdílet na sociálních sítích, tak se to nestalo, ne? A tato touha vede k tomu, že fotíme v podstatě všechno a vždycky a já si říkám, jestli to už není přehnané.

Popíšu jednu situaci, kterou jsem zažila celkem nedávno. Byla jsem na prohlídce královského paláce v Madridu. Procházela jsem jednotlivé místnosti, které byly nádherně vyzdobené. Každá další místnost snad ještě o trochu více než ta předcházející. Rozhlížela jsem se kolem sebe a snažila se pochopit to obrovské množství práce a času, které do stavby museli vložit, aby vzniklo něco tak majestátního. Jenom to vypadalo, že jsem to obdivovala jediná. I když nepochybuji, že ostatním návštěvníkům pohled také vyrazil dech, tak neměli čas si ho vůbec vychutnat. A možná ani někteří nebyli schopni pochopit majestátnost některých místností, protože při pohledu pouze přes fotoaparát to prostě ani nejde. Většina turistů měla v ruce telefon, a fotili místnosti ze všech různých úhlů. Potom se ani nezastavili, přešli do další místnosti a celý proces focení začal od začátku. Nejsm si jistá, co pak udělali s takovým množstvím fotek. Možná si pak doma sednou, prohlíží si fotky a teprve mají čas obdivovat tu krásu co vyfotili, nebo upadnout do zapomnění a budou se dále hromadit v nějakém úložišti. Ale nebylo by lepší vyměnit to velké množství fotek za skutečné prožití přítomnosti?

Proč se všichni ti lidé, co čekali hodinu ve frontě na sluníčku, nebyli schopni kolem sebe ani rozhlédnout? Můžete namítnout, že takhle získali fotky, které budou mít už navždy u sebe a kdykoliv budou chtít tak se na ně mohou podívat, zavzpomínat a zažít to znovu a znovu. Ale pak zůstává otázka - je vůbec na co vzpomínat, pokud jsem celou dobu jen fotili? Nejhezčí fotky, které jsem podle mě vyfotila jsou ty, na které se podívám a znovu se večtím

do té situace. Jak jsem se cítila, když jsem je fotila, kde jsem byla, s kým jsem tam byla. Taková fotka mě tak na malý moment přenese zpět a já to tak můžu prožít znovu.

Vyfotit takovou fotku není vůbec jednoduché, ale alespoň jednu dobrou zprávu mám, je úplně jedno, jaký máte fotoaparát a jestli umíte fotit. Nakonec ani na tom, jestli ta fotka bude rozmazaná zas tolik nezáleží. Jediné co potřebujete je opravdu prožít ten okamžik a to nejen skrz objektiv. Opravdu na tom místě být a vnímat ho všemi svými smysly, soustředit se plně na to co děláme, a nepřemýšlet nad tím, co nás čeká za týden, den, hodinu ani za pět minut. Jediná důležitá věc je tady a teď - přítomnost.

Dneska máme spoustu vymožeností, které nám dělají život jednodušší, a máme tak víc času. Ale i tak mi přijde, že ho pořád máme strašně málo. Pořád někam pospícháme a přebíháme z místa na místo. Také znepokojivě roste množství lidí trpících depresemi, úzkostmi a dalšími duševními obtížemi. A právě neprožívání svého života s tím podle mě úzce souvisí. Jsme zahlceni povinnostmi, a vším co bychom měli stíhat a když konečně máme mít dovolenou, tak místo abychom si užívali volno, vytáhneme svůj fotoaparát a zběsile mačkáme spoušť. Možná bychom si měli všichni vzít příklad z jedné moudré knížky. Kdy obchodníkovi prodávajícímu pilulky utěšující žízeň, které každý týden svému uživateli ušetří 53 minut, odpoví Malý princ: “Kdybych já měl padesát tři minut nazbyt, šel bych docela pomaloučku ke studánce...“

Je dobré si uvědomit, že skrz fotoaparát život nelze prožít, můžeme ho maximálně tak zaznamenat. A proto je dobré občas ten fotoaparát odložit a podívat se kolem sebe. Zastavit se a vnímat přítomnost. Vnímat věci, co se dějí kolem nás. Jinak se může stát, že sice budeme mít spoustu fotek, ale nebude mít vlastně na co vzpomínat, protože jsme zaznamenané okamžiky dostatečně neprožili. A přestože jsou zmrazené v čase a my se na ně můžeme znovu podívat, tak už jsou pryč a nikdy se k nim nevrátíme. Máme jenom jeden pokus na to to zažít, tak proč ho tak neuvážlivě plýtváme na tisíce stejných fotek?